

z nich nemohou býti celku na újmu, neboť rozsudek o žalobním návrhu, by pozůstalost byla k zaplacení zažalované pohledávky odsouzena, může býti dle dosavadního stavu věci jen jednotný. Z toho plyne, že nedostavení se jedné přihlásivší se dědičky, k zastupování žalované pozůstalosti oprávněné, k prvnímu roku nemůže odůvodniti rozsudek pozůstalost k zaplacení zažalované pohledávky odsuzující ani ve formě nařízené soudem odvolacím, poněvadž tato dědička i dle žaloby není samojediná oprávněna pozůstalost zastupovati.

Čís. 567.

Zákon o požadovacím právu drobných pachtýřů (ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n.).

V tom, že drobný pachtýř upustil při novém propachtování pozemků dražbou od dalšího podávání proto, že pachtovné nabízené jiným zdálo se mu příliš vysokým, nelze spatřovati odnětí pozemku dle § 6.

(Rozh. ze dne 30. června 1920, R I 413/20.)

Pachtýř pozbyl pachtu pozemků v roce 1915, ježto při obnovování pachtu veřejnou dražbou upustil od dalšího podávání, načež pozemek dostal se do pachtu nejvyššímu podateli. Soud první stolice přiznal mu požadovací nárok, shledav v postupu při dražbě odnětí pozemku. Rekursní soud mu nároku nepřiznal. Důvody: Dle § 6 nezaniká nárok pachtýře, jsou-li tu jinak podmínky §§ 1—3, odňal-li vlastník pozemek pachtýři po 1. srpnu 1914 proto, aby si zjednal vyšší pachtovné, nebo z jiných důvodů, proti jeho vůli, bez podstatné příčiny. Jest zjištěno, že pozemky byly v roce 1915. po uplynutí pachtovního období dány správou církevního statku znovu do veřejné dražby, že požadovatel dražby se účastnil, avšak pozemků těch již nevydražil, tedy z vlastní vůle, — lhostejno, z jakých pohnůtek, — více nezpachtoval. Nemůže tedy býti řeči o »odnětí« jich vlastníkem nebo jeho zástupcem proti vůli pachtýřově a bez podstatné příčiny z důvodů zjištěných, jak to § 6 c. zák. má na mysli. Pacht těchto pozemků končil tedy přede dnem vyhlášení zákona ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n., a není tu tedy podmínky požadovacího práva na postoupení těchto pozemků v § 1 odstavec třetí cit. zák. uvedené.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Ustanovením prvního odstavce § 6 zákona ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n., má býti chráněn drobný pachtýř, který po uplynutí smluvené doby pachtovní chtěl pokračovati v poměru pachtovním, kterému to však bylo znemožněno tím, že propachtovatel nepřistoupil na požadované prodloužení pachtu z důvodů, jež zákon neuznává za podstatné, zejména proto, že si chtěl zjednati vyšší pachtovné. Těchto předpokladů tu není. Pozemky, o které jde, byly v roce 1915, kdy se skončil osmiletý pacht, spolu s ostatními pozemky kostelními, jak i dříve se dělo a při takovýchto pozemcích jest obvyklo, za účelem dalšího propachtování dány do veřejné dražby; — této mohl se účastniti, kdo chtěl, ale

byl brán zřetel k dřívějším pachtýřům; — požadovatel súčasnil se dražby, vydražil však jen pacht jiných pozemků; — pozemků, o něž tu jde, nespachtoval znovu proto, že nechtěl platit tolik, kolik jiní podávali. V dovolacím rekursu sám vytýká, že nový pachtýř, který prý má nadbytek peněz a právě na pozemky, požadovateli odepřené, stále přihazoval, jednal z důvodů zjištěných, což prý patrně také z toho, že odprodával svá vzdálenější pole od svého hospodářství a pachtoval si bližší, mezi nimi též pozemky, o něž se jedná. Za těchto okolností nemůže stěžovatel důvodně vytýkati vlastníkovvi, že mu odňal pozemky proti jeho vůli bez podstatné příčiny, a nemůže se s úspěchem odvolávati na první odstavec § 6 zákona ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n.

Čís. 568.

I proti státu lze vésti pro nároky soukromoprávní soudní exekuci, přičemž jest obdobně šetřiti zásad §§ 15 a 28 ex. ř.

(Rozh. ze dne 30. června 1920, R I 428/20.)

Žádost vymáhajícího věřitele, by povolena byla ku vydobytí jeho vykonatelné pohledávky exekuce zabavením hotových peněz uložených pro povinný vojenský erár u zemské finanční pokladny v Praze, určených pro výplatu povinností vojenského eráru, a exekuční odnětí hotových peněz těch, byla soudem první stolice zamítnuta. Důvody: Dle platných předpisů může erár zaplatiti pohledávku, která byla jeho věřiteli rozsudkem přiřknuta, jen tím způsobem, když příslušný k tomu úřad poukáže určitou pokladnu státní, aby pohledávku tu vyplatila. Bylo tedy věci vymáhající strany, aby u příslušného úřadu vydobyla poukaz pro státní pokladnu, aby jí vyplatila přisouzenou pohledávku. Vymáhající strana však ani netvrdila, tím méně osvědčila, že takový poukaz sám nebo zaplacení bylo odepřeno. Rekursní soud exekuci povolil. Důvody: Zamítl-li první soud žádost exekuční z důvodu, že prý strana vymáhající netvrdila, tím méně osvědčila, že poukaz k výplatě vymáhané pohledávky příslušným úřadem byl vydán, nebo zaplacení odepřeno, dlužno poukázati k tomu, že tvrzení to jest v odporu s obsahem exekuční žádosti. Tam uvádí se totiž výslovně, že vymáhající strana byla ministerstvem Národní Obrany prostřednictvím finanční prokuratury již dne 30. ledna tohoto roku písemně o tom zpravena, že ono poukázalo již technický odbor, aby jí celou pohledávku 20.000 K s příslušenstvím zaplatil. Údej tento potvrdil v podstatě jako správný zástupce finanční prokuratury, jenž intervenoval při roku soudem exekučním o exekučním návrhu vymáhající strany nařízením, čímž rozptýleny jsou úplně pochybnosti, jež první soud choval ve příčině přípustnosti exekuční žádosti snad s hlediska předpisů dvorního dekretu ze dne 21. srpna 1838, čís. 291 sb. z. (zachovaného v platnosti čl. IX. číslo 5 uv. zákona k ex. ř.), podle nichž prohlášena byla za nepřipustnou obstávka a soudní zabavení pohledávek ještě nelikvidních a u veřejných pokladen ještě nepoukázaných. Vyplývá z řečeného, že pohledávka ona byla jako likvidní poukázána již k výplatě.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.